

Kdo se chce domluvit, prchá za hranice

Ivana Solaříková
editorka
MF DNES

Jazyková bariéra tady nic neznamená. O hračku se v drasenhofenské školce pohádají děti stejně dobře německy i česky. A když slova nestačí, zvládnou to rukama a nohama.

Ve škole už je to horší. Psycholožka Jana Pejšochová říká, že pro dítě může být studium v zahraničí spíš stres než přínos. Ale o tom se moc nemluví.

Rodiče dětí, které chodí do drasenhofenské školy, se zkrátka snaží dostat cizí jazyk co nejdříve do ještě svěží, nedůležitými poučkami nezatížené dětské hlavičky. Možná je to jediná šance, jak z nich udělat bilingvisty. Jazyková výuka na českých školách je totiž čiré zoufalství. I když se děti učí angličtinu už ve školce, většinou ani středoškoláci po škole se kloudně nedomluví. Sotva dají dohromady psanou větu a hovor s cizincem je horor. Možná je úprk do zahraniční školy jedinou cestou, jak něco změnit.

Nejčtenější na brno.idnes.cz

1. Zastávka stála stovky milionů. Teď ji ničí vandalové a lidé se tu bojí
2. Dahlgren může být vydán do Česka, souhlasí americký soud
3. Úrazy a nedostatky plavčíků. Nový akvaland v Pasohlávkách čelí kritice
4. Dva pitbulové roztrhali v Ivanovicích na Haně ženu, která je chovala
5. Sice jsem jen elektrikář, ale mám hercnu, tak kandiduju, říká Švancara

Do školy přes rakouskou hranici jezdí děti už víc než dvacet let

Školu v Drasenhofenu zachránily české děti před zavíráním tříd. Do **rakouské školky i školy** jich z moravské strany hranice jezdí stále víc.

Před základní školou v rakouském Drasenhofenu zastavuje po půl osmé ráno jedno české auto za druhým. Místním už na tom nepříjde nic zvláštního. Děti z druhé strany hranice sem běžně dojíždějí přes dvacet let.

Před čtrnácti dny tu nastoupila do první třídy i Sára Šilová z šest kilometrů vzdáleného Mikulova. „Začalo to tím, že mi ji nevzali ve školce v Mikulově. Tady měli volno. Když už pak uměla trochu německy, řekli jsme si, že jí to vzdělání prohloubíme,“ vysvětluje její matka Kateřina.

Volksschule in Drasenhofenu má čtyři třídy. V každé z nich je Čechů hned několik. Celé vyučování je v němčině, jen početná česká skupina má navíc tři hodiny češtiny týdně, kterou se učí podle českých osnov. Rodiče nemusejí překonávat žádné velké administrativní překážky ani platit školné.

Nejvíce oceňují, že se jejich děti naučí druhý jazyk. Navíc bezprostřední formou při komunikaci se spolužáky. „Také se mi líbí, že je jen 14 dětí ve třídě. Je to tu komornější. V Mikulově jich je i třicet a to už mi přijde hodně,“ poznamenává Šilová.

Dceru vozí každé ráno do školy autem a odpoledne ji zase vyzvedává a veze do českých kroužků. „Když nastoupila do školky, přišla do třídy, kde zrovna nebyly vůbec žádné české děti. Ale zvládla to úplně bez pro-

Rakouské školáčky Sára Šilová a Valentýna Ranzenhoferová (na fotografii vpravo) jsou v Drasenhofenu spolužačkami rakouských, bosenských i makedonských dětí. Jejich češtinářem na základní škole je učitel Pavel Strouhal (vlevo).

Foto: Jiří Salík Sláma, MAFRA

blémů. Větší stres jsme z toho měli my rodiče,“ říká Šilová.

Soužití českých, rakouských a několika bosenských a makedonských dětí je většinou bezproblémové.

„Základy komunikace v němčině děti pochytí už v místní školce. I tam je česká učitelka. Ve škole už pak děti rozumí základním věcem,“ popisuje učitel češtiny Pavel Strouhal.

Příprava v mateřské škole je pro školáky klíčová. Poslat do rakouské školy dítě, které nerozumí ani slovo, už se dnes důrazně nedoporučuje.

„Když přijde dítě, které němčinu předtím nikdy neslyšelo, je to problém. Učitelka se s ním těžko dorozumívá a žák nerozumí, co se po něm chce,“ vysvětluje Strouhal.

Drasenhofen sám projevil o české děti zájem na začátku devadesátých let. Rakouských dětí mu totiž ubývalo a hrozilo, že škola bude muset omezit kapacitu. V té době zaslechl tehdejší starosta Hubert Bayer v rádiu reportáž o škole ve spolkové zemi Burgenlandsko, kam dojížděly přes hranici děti ze slovenské Bratislavy. Obec Kittsee měla totiž tentýž

problém jako Drasenhofen. Bayera nápad nadchl a nabídl české straně spolupráci.

„Rodiče, kteří by byli ochotni poslat své děti k nám, jsme oslovovali prostřednictvím známých z Mikulova. S hledáním učitele češtiny nám pomohla moje známá tlumočnice,“ vzpomínal Bayer před rokem při oslavách dvaceti let rakousko-českého školního partnerství.

Kvůli školní docházce si dříve děti musely vyřídit cestovní pas. Školnímu minibusu pak starosta vyjednal přednost na hraničním pře-

chodu. „První léta po otevření hraničního přechodu vznikaly kolony, kvůli kterým jezdili žáci pozdě,“ popsal Bayer.

Dnes dojíždějí Češi nejčastěji z Mikulova, Valtic nebo Břeclavi. Obě kontrolní stanoviště mezi Mikulovem a Drasenhofenem jsou dávno prázdna. Cesta do Rakouska trvá jen několik minut. **Eva Křivánková**

Dalí byste dítě do rakouské školy? V čem jsou její nevýhody či plusy?

Pište na eva.krivankova@mfdnes.cz